

[Valdemar Thomsen.]

Propaganda eller Pjat fra en eller anden socialistisk Drengeløj eller Børnehave, hvad det nu kan være. Maa jeg spørge: Er en saadan Hensynsløshed, en Ensidighed som den, her er Tale om, virkelig, hvad man i et demokratisk Land forstaar ved Folkestyre? Er det det, Socialdemokraterne forstaar ved deres: Danmark for Folket? Det er i hvert Fald en grundig Misforstaaelse af Situationen.

Ingen i vort Land nærer begribeligvis Ønske om unyttig Kiv og Strid, tværtimod, og foreløbig vil jeg trods alt, selv om det kan være strengt, haabe paa, at Regeringen og dens Partier ikke for Alvor tænker paa at opretholde den Tendens, som har været fremherskende de sidste 10 Aar, og som økonomisk set blev saa skæbnsvanger for Landbruget. Vi for vort Vedkommende og, jeg tror, det gælder hele det arbejdende Landbrug, er, som den politiske Udvikling har formet sig, indstillet paa at give Regeringen fair play; men alting maa have en Ende, ogsaa det bestaaende Misforhold, som kun kan blive, ja, som allerede er blevet til Skade for det store Fler-tal af Befolkningen. Hvis Regeringen da virkelig, hvad der, som sagt, maa haabes, vil tilstræbe taalelige, tidssvarende Vilkaar, ikke for en begrænset Del, men for hele det arbejdende Folk, saa maa der i hvert Fald snarest gennemføres Love, som bringer Landbrugskrisen til Ophør. Kun derved kan Arbejdsløsheden og den Elendighed, vi derigennem ser, effektivt modarbejdes, og kun derved kan den Udvikling standses, som foraarsager en automatisk Føringelse af Befolkningens Levestandard.

Det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch sagde i Gaar, at Statsministerens Aabningstale gav fuld Besked. Det gjorde den i hvert Fald ikke over for Landbrugskrisen, som nu er saadan, at der, trods den overmaade gode Høst, vi havde i Fjor, endnu mangler 40—50 Kr. pr. ha i, at der er opnaaet normal Rente. Vel er Bruttoudbyttet steget, men Udgifterne holder temmelig godt Trit. Og hvordan vil det stille sig for indeværende Aar? Hvordan vil det med den lille Høst, der i mange Egne af Landet grænser til Misvækst, stille sig, naar vi naar frem til Foraaret? Saa meget er i

hvert Fald sikkert — Udgifterne vil ikke gaa ned, tværtimod.

Dertil kommer, at Mangelen paa Arbejdskraft er ved at udvikle sig til en ren Skandale. Mange Landmænd averterer efter Folk i det uendelige uden Resultat, og selv paa store Gaarde er Forholdet ofte det, at Mand og Kone sammen med Børnene maa udføre Arbejdet. At det resulterer i Overanstrengelse, ikke mindst for Børnene, siger sig selv — det gør det ogsaa i stor Udstrækning for Husmødrene. Der er paa det Omraade saa urimelige Forhold, som tænkes kan. Men trods dette Slid maa der alligevel spinkes og spares, ofte i den Grad, at mange Hjem tvinges til at sælge deres gode, sunde Produkter for at faa det til at gaa rundt. Smør f. Eks. nydes ikke, i hvert Fald ikke i særlig stor Udstrækning. Man bruger, netop for at faa det til at gaa rundt, Margarine, man bruger Skummetmælk, de Produkter, som man ved er fuldstændig blot-tet for de livgivende Vitaminer. Hele Ernæringsspørgsmaalet burde sikkert tages op til en grundig Prøvelse. Det skal nok være rigtigt, naar det siges, at Sundheden nedbrydes, for det første, fordi der i mange Tilfælde ikke er Raad til at bruge de rette Fødemidler, og for det andet, fordi der paa dette Omraade savnes Oplysning, og det kunde jo være interessant at høre en Udtalelse fra den højtærede Indenrigsminister om, hvad vore højeste Autoriteter paa dette Omraade mener om Forholdene. Der er i hvert Fald ingen Tvivl om, at der var Betingelser for at spare Millioner til Læger og til Sygehuse, blot man kom ind paa en Ernæring, der svarede til det, Mennesket har Brug for.

Men tilbage til Udgangspunktet! Det kan forhaabentlig ikke være Mening, at Landmændene, der hjemfører $\frac{3}{4}$ af Landets udenlandske Købeevne, fortsat skal arbejde under saa ringe Vilkaar, at de for manges Vedkommende kun lige, og knap nok det, kan hutle sig igennem. Den mest paa-trængende Opgave for Systemskiftets Mænd maa, hvis de vil gøre sig værdige til denne Betegnelse, være at sikre Landbruget Produktionsprisen for den samfunds nødvendige Produktion, bl. a. med det Formaal at standse den ulyksalige Vandring fra Land til By. Eksporttindtægterne daler, ikke alene som Følge af Udlandets Kontingenterings-